Țăranul și copacul

— POVESTIRE — de Al. Lascarov.Moldovanu,

Un țăran sărac
Un copac
Aveà în țarna lui,
Și-acest copac chiar nimănui
Folos nu aduceà,
Căci roade nu aveà.
Ci numai loc de adăpost,
Pe orice vreme ar fi fost —
Frunzarul cu drag își dădeà
Rătăcitoarei rândunea,
Sau cintezoilor vestiți,
Ce sunt — așa cum bine știți —
Șuerători cu faimă mare.
Odată și-o privighetoare
In pomu'acesta s'a oprit
Și-un cântec dulce a ciripit.
Dar vrăbiile mii,
Cu măcălendri și scatii,
Cu mierle multe și stigleți
Și cu bot-groșii cei isteți,
De câte ori în el n'au stat,
La adăpost sau la cântat?!..
Și tot în el într'o spărtură,
Un stup, — albinele-și făcură,
Adăpostind în el tezaur
De miere galbenă, de aur...
Dar iată într'o zi
Stăpânul la copac venì.
Și tot privindu-l de jos-sus,
Toporul greu pe el a pus,
Zicând:
— «Au, până când
Netrebnic ai să-mi stai?
Ci iat'am să te tai,
Să-mi fii și tu de vre-un folos,
Copac nătâng și găunos!...»
. . . . . .
Văzând astfel de treabă
Păsările 'n grabă,
Ținură adunare.
Și-un cintezoi, în fuga mare,
Fu delegat să se prezinte
Cu rugăminte
La albine,
Să le anunțe că «nu-i bine»,
Și să le roage ca de'ndată
Să deà și ele o delegată,
Ca împreună să se ducă
La țăran, — pân' nu s'apucă
Copacul sa doboare,
Și să-i zică: — «Frățioare,
Ascultă ruga noastră și nu tăià copacul
Că nici un rău nu-ți face, el, — săracul!...»
Porniră... Cintezoiul își potrivì gâtlejul:
Erau pierduți cu toții, dacă scăpau prilejul...
Și tot așà albina, își potrivì figura:
Luă fagurii de miere, să-ți lase apă gura...
Și la țăran s'a dus,
Și așà i-a spus:
— «Pe mine păsările toate
La tine m'au trimes, — că poate
Te-i îndurà să lași copacul
Săracul,

Că'n el, sălaș noi am aflat,
Și la dormit și la cântat,
Că, uite, noi, de vrei, oricând
Ți-om înflorì viața, cântând,
Și dimineața când muncești
Și seara când te odihnești...
Fii bun și nu tăià copacul!...»
Și albina zise: — «O, săracul,
De ce să-l tai?...
Tăindu-l, crezi că ai
Mai mult folos?!...
Că iată: copacul găunos
Faguri de aur îți trimete
Dela niște biete
Albine, — în el adăpostite,
Care-ar murì, de-or fi lipsite,
De trunchiul cald al lui.
Noi ne jurăm să nu dăm nimănui,